

Miền ký ức

LÊ VĂN HẠNH- CV BHXH huyện Trà Bồng

Tôi may mắn được gắn bó với ngành Bảo hiểm Xã hội từ năm 2012, và điểm dừng chân đầu tiên trong hành trình công tác của tôi là huyện Tây Trà, một vùng núi xa xôi và nghèo khó của tỉnh Quảng Ngãi với đa số là người đồng bào dân tộc Co đang sinh sống. Suốt gần mười năm làm việc tại đây, tôi đã thấu hiểu sâu sắc hơn về cuộc sống khắc nghiệt của người dân miền núi, đồng thời cũng nhận ra rằng Tây Trà mang trong mình một vẻ đẹp hoang sơ, hùng vĩ khó tả.

Đỉnh Eo chim nhìn xuống

Tây Trà hiện lên trong ký ức tôi như một bức tranh thiên nhiên tráng lệ với những dãy núi trùng điệp, xanh thẳm dưới bầu trời trong lành. Những con đường quanh co, uốn lượn đưa tôi vào sâu trong lòng huyện, qua những ngôi làng nhỏ nằm rải rác giữa núi rừng. Cảnh vật tuy đẹp nhưng cuộc sống của người dân nơi đây lại không hề dễ dàng. Kinh tế của họ chủ yếu dựa vào nông nghiệp, năng suất thấp, thu nhập không ổn định. Họ thường trồng lúa, trồng ngô, nhưng sản lượng chẳng mấy khi đủ để trang trải cho cuộc sống thường ngày.

Dù đã có những chính sách an sinh xã hội, hỗ trợ từ chính quyền và các tổ chức, người dân vẫn chưa thể hoàn toàn thoát khỏi cái nghèo. Những phong tục tập quán xưa cũ, thậm chí là mê tín dị đoan, vẫn ăn sâu vào đời sống văn hóa của họ. Tôi nhớ mãi một kỷ niệm từ mùa hè năm 2014, khi đang công tác tại Trung tâm Y tế huyện Tây Trà, nơi tôi đảm nhiệm vai trò giám định Bảo hiểm Y tế. Hôm đó, trong lúc kiểm tra các khoa, phòng, vừa bước vào lối đi của khoa Ngoại, tôi đã bị choáng ngợp bởi mùi hôi thối bốc ra nồng nặc. Tò mò và lo lắng, tôi nhanh chóng tiến vào phòng hành chính và gặp một nữ điều dưỡng để hỏi rõ tình hình.

Chị điều dưỡng kể rằng, có một bệnh nhân chỉ khoảng chừng 10 tuổi nhập viện với vết áp xe ở vùng đầu. Đáng buồn là trước khi đưa em đến bệnh viện, gia đình đã giữ em ở nhà cúng lễ với hy vọng chữa lành. Khi cúng không khỏi, họ mới chuyển em vào viện thì vết thương đã nhiễm trùng nặng, thậm chí xuất hiện ký sinh. Đó là một trong nhiều câu chuyện về việc người dân vẫn còn giữ phong tục cúng bái khi đau ốm, một nét văn hóa nhưng đôi khi lại mang đến những hệ lụy đau lòng. Những câu chuyện như vậy không chỉ khiến tôi xót xa mà còn làm tôi nhận ra một thực tế: văn hóa và tín ngưỡng đôi khi có thể trở thành rào cản lớn

trong việc tiếp cận các dịch vụ y tế và an sinh xã hội. Công việc của tôi lúc đó không chỉ đơn thuần là giám định Bảo hiểm Y tế, mà còn là việc tuyên truyền, giúp người dân hiểu và tiếp cận các quyền lợi về bảo hiểm y tế một cách đúng đắn.

Những ngày đầu mang chính sách an sinh xã hội đến với người dân nơi đây là một hành trình đầy thử thách. Trình độ dân trí thấp khiến việc tuyên truyền để bà con hiểu và tiếp cận chính sách trở nên vô cùng khó khăn. Nhiều người dân chưa trân quý tấm thẻ Bảo hiểm Y tế được cấp, thường để mất hoặc đến viện nằm rồi bỏ về mà không nhận thẻ, dẫn đến việc xin cấp lại diễn ra thường xuyên. Nhiều trường hợp người dân không biết chữ, cán bộ bảo hiểm xã hội phải kiên nhẫn viết hồ sơ thay cho bà con. Bên cạnh đó, địa hình hiểm trở, đường sá lầy lội của một số bản làng khiến việc đi lại càng thêm vất vả. Tuy nhiên, chúng tôi không nản lòng. Chúng tôi nỗ lực sử dụng hình ảnh minh họa và những câu chuyện gần gũi để giúp đồng bào dễ dàng hiểu hơn. Và rồi, từng chút một, những hạt giống của chính sách an sinh đã nảy mầm, mang lại hy vọng và sự thay đổi tích cực trong cuộc sống của bà con.

Hình ảnh: Phối hợp khám bệnh và tuyên truyền chính sách BHXH, BHYT

Năm tháng trôi qua, huyện Tây Trà đã sáp nhập với Trà Bông theo Nghị quyết của Ban chấp hành Trung ương và Nghị quyết của HĐND tỉnh Quảng Ngãi, và tôi cũng được điều động về làm việc tại huyện Trà Bông. Dù vậy, mỗi khi quay lại những xã phía Tây – vùng đất của Tây Trà cũ, cảm xúc trong tôi lại ùa về. Tây Trà không chỉ là nơi tôi đã gắn bó gần một thập kỷ mà còn là nơi đã để lại trong tôi biết bao kỷ niệm và nhiều bài học về cuộc sống và con người. Vẻ đẹp thiên nhiên hùng vĩ, nhưng ẩn chứa đằng sau đó là những khó khăn vô vàn của người dân. Chính những kỷ niệm và trải nghiệm đó đã thôi thúc tôi, trong vai trò của một người làm công tác an sinh, phải luôn nỗ lực hết mình để mang đến cho mọi người dân những gì tốt đẹp nhất, dù ở bất kỳ nơi đâu./.